

התודה היתה באה

פרק שמיני מנחות

ע.ח.

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

שלמיו לרבות שלמי נזיר.
למידת לחמי תודה לעשרת קצין
ירושלמיות ולחצי לוג שמן ושיהיו
צאות עשר (לעיל עו. בכת"י).

רבינו גרשום

[illegible]

חממי תודה: קפיוז. חלאי קבים:
מרצה מן תהינה ופרשה כתיב
קש חוור ומלמד בדיקש. (ד) דחמץ
ה מן היקישא דלחם לחם: חוור
גז חמץ הבא מזה: הימנו ודבר

[illegible]

אמר רב יצחק בר אבדימי תהיינה כתיב אימא עשרה קפיו אמר רבא בעשרונות דבר הכתוב למדנו עשרה לחמץ עשרה למצה מנץ ת"ל¹ על חלות לחם חמץ כנגד חמץ הבא מצה² ובי דבר הלמד בהיקש חזור ומלמד בהיקש הימנו ודבר אחר הוא וכול הימנו ודבר אחר לא היו היקש הניחא³ לזאן דאמר לא היו היקש אלא למ"ד היו היקש מאי איכא למימר תביאו רבויא היא: **מתני'** המילואים היו באין כמצה שבתודה חלות ורקיקין⁴ ורביבה⁵ ג' נזירות היתה באה שתי ידות כמצה⁶ של תודה חלות ורקיקין ואין בה רבוכה נמצא עשרה קבין⁷ ירושלמי"ט שהן ששה עשרונות ועודין: **גמ'** מנא ה"מ אמר רב חסדא אמר רב חמא בר גוריא דאמר קרא⁸ וּמִסַּלְּתָם הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר־לִפְנֵי ה' לֶקַח חֹלֶת מִצֵּה אַחַת וְחֹלֶת לֶחֶם שֶׁמֶן אַחַת וְרִיקִין אֶחָד בְּשִׁלְמָא חֹלֹת חֹלֹת רִיקִין רִיקִין שֶׁמֶן מַאי⁹ י' נתינה לאו רבוכה מתקין לה רב אויאי אימא אנתא דמשחא אלא כדדרש רב נחמן בר רב חסדא משמיה דרבי שבאלא¹⁰ זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו ל'ל' ביום המשח אותו וכי מה למדנו לבניו¹¹ ביום המשחו אלא מקיש חינוכו להמשחו¹² מה המשחו רבוכה¹³ אף חינוכו רבוכה אמר רב חסדא¹⁴ כהן גדול המתקרב לעבודה צריך שתי עשרונות האיהא אחת להמשחו ואחת לחינוכו מר בר¹⁵ רב אשי אמר שלש ולא פליגי הא דעבד עבודה כשהוא כהן הדיוט: **הא דלא** עבד עבודה כשהוא כהן הדיוט: **נזירות** היתה באה שתי ידות כמצה שבתודה¹⁶: ¹⁷תנו רבנן¹⁸ שלמיו לרבנות שלמיו נזיר לעשרת קבין ירושלמיות ולרבעית שמן יכול לכל מה שאמור בענין ת"ל מצות מאי תלמודא אמר רב פפא דבר שנאמר בו מצות לאפוקי רבוכה דלא נאמר בו מצות דבי רבי ישמעאל¹⁹ תנא²⁰ מצות כלל חלות ורקיקין פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט חלות ורקיקין אין מידי אחרינא לא: **מתני'**

[illegible]

רצ"י בת"י

אמר רב יצחק בר אבדימי תהינה בתיב. פירוש י"ד ימירא דריש דמשמע אצביאו קאי שדרשנו לעיל שכל שאתה מציא ממקום אחר כזה דאי אשתי הלחם קאי לא מני למכתב י"ד דהא שמים שני עשרונים כתיב ופריץ ולימא עשרה קפיי ומשני אמר רבא בעשרונות

[illegible]

עשרות דמה
לחיות חסות

[illegible]

יִרְמְנוּ ודבר אחר. פ' קבוצת' כלומר פ' ש' שכתב בגופו בין מה שלמד וזכר אחר נפקא ליה דעשר שמועות הו' בדידיה כמי שתייה ^(א) ומתשע ש' מלכות ^(ב) | ארביא ^(ג) וכלל גמר ^(ד) | אשמי הלסם דשמועין ויהי כל מה שנקבץ לאי היסק הוא ויכול לחזור וללמד על המעורר דעשר שמועות הוא ויסיק מזה היסק גמור א"י לאו הוא כחיד כבודה שש' למד ונבטיי הלסם וכו' עשרה שמועות ^(ה) | גמריה האוהי ר"י היסק גמור ופי' ^(ו) | תשיבס לפי גירסא דלעיל אבל לאיך גירסא ^(ז) | רששי ^(ח) להמתינה לאי תיכן ובסוף ^(ט) | חזרה קומין (ובחסם) פ' קבוצת' וחספ' היטומ מה שאנו למדין מתרומת מעשר בג"ש ^(י) | חילול דבר הללנו בג"ש שחיי כחבוז גופיה משוב דק"ל בג"ש הללנו בג"ש חס' מללנו דהיקס ע"י קר אנו וידעיש שש' ^(יא) | שמועות דלעילין מיהשק' אשמי הלסם ^(יב) | תרומת מעשר חולין דשמי כמתייה ^(יג) | חס' לחבוט' בעשרה כהן גדול. מה דר' עובדה כחילול הדיוט דליכא אחת לחנוט ^(יד) | ודעת ר"ג ואחת לתבנין וכו' ומפשיש' ^(טו) | דמי חס' פסירוס כבין גדול ולא מילתא ^(טז) | ירס ופסקר קמא דיומא (דף י"ג) בעי אס' ^(יז) | חס' שיש ביום הפסירוס: ^(יח) | בבלי אלא ^(יט) | פפסר דיומא רבנו שמואל כפר לא דאשטרין ^(כ) | רגולא פערט כן מוסיח כפר דאי לא ^(כא) | דסוה וליפנין רבוטה מלחמי מודה:

זכא

ופר מונה ש'י לא גרסין קפחא אמר רבא
 ומוחלד. דה המלח בביסקא. ויסי קייל
 מה שלמד מדרב אמר נפקא לי' דה דמחץ
 געשר שערות הלכן לאו גרסין הוא ריבול לחזור
 וינות ויפסין ממדלי בביסקא דההוא או היסקא
 ויסי פחי עשרין לחלה דלחזלו דלחזבי משה
 ולא מתיקאס גמר. ודיקא היכי דמי גנון אז
 המורה. ל"א תיבור ויבורא הוא ממשעטת
 המלח. **ברבנן** ויבורא. שחי מים משה:
 ורקיקו מנה: **שמי דיום**. ש'י תחסיק של מנה
 זו ירע עשרת קדין ש'י דרית **ל"ג** **סנן**
סנן אמר **נינו** לאו היינו רובכס. ומתקבץ פ'
 טונו. לדעויל לדורות: **לפסחא**. לומר כסן
 כסן צמו דלמסע הדירות וימלאים יסן חסין
 יסו. ש'י דלמסע דלמסע ענזרות כסן דריתו

**עין משפט
נר מצוה**

1. על חלת לחם חמץ
יקריב קרבנו על זבח תודת
וירא ז' ג'
שקמיו:
2. ומסל המצות אשר לפני
חלת מצה אחת
וחלת לחם שמן אחת
ורקיק אחד וישם על
החלבים ועל שוק המזמין:
וירא ז' ח'
3. זה קרבן אדון ונבין
אשר קרבנו ל' ביום
המשח אתו עשירי האם
לחל מנהגו תמיד ומצותה
בבקר ומצותיה עקרי:
וירא ז' י'

(א) ורקיין ורבוכה : צ' כמצה

[illegible][illegible][illegible]

וְכַבֵּדָה לְיוֹמָתָא [יב.] קָח בַּעַר חַס מִירַע פִּיקוֹר
הַ חַי לֹג וְאוֹתוֹ חַי לֹג חוֹלָה חַיִּי לְרֻבּוּכָה
אַל תְּרִיעִים וּבְנִירוֹת דְּהוּ צֶה חֲלוֹת וּרְקִיקִין
[ג.] בְּזוּר (פ) וְסָל מִנְאוֹת: לְאַפּוֹקִי רֻבּוּכָה דְלָא
וְ י' יִשְׁמַעְלָל טַנָּא סָל מִנְאוֹת כּו'. דְּבְזוּר כְּתִיב:

היה זה קרבן יחיד חינו קרב
 נביעים שמן. שצמודה דצמודה ה
 תודה דהיינו חלות ורקיין לא הו
 תאמור צענין. שיהו טענין רצונ
 צשמן ואילו מלות לא כתיבי ברצונ

דעות כמנה של תורה: יכול לכל ייקי מנות וסולת מורכבת חלות כל

לעבודת כהן גדול וחסד נחציתין.
ומחנכין את השני ביה"כ: **לעשרה**
קיקין כדאמר' לקמן בפרק שתי
יהיה נמי רביעית שמן דהיינו ש
הוא בחודה כתיב (ל) חלות מלות

ואחת נחיש
צבה"ג צמ
וחזיו לחלו
ולא רצובה
נאמר צה

ומשחזרו היינו מלואין: דכ"ג רבוכה. אף חינוך הדיוט דבניו מלואהן וחינוכו הינו מלואה. ובהם הדיוט ריחו חונן

וְכִי בָּל יוֹם, אֵל חָתַל לָחֵם שֶׁפֶן נָמַר. דְּרִיקִי מִלּוּאֵן רִבּוּכָה: הַמְתַּקֵּרֵב לְעֹבְדָה חֲתִילָה מֵאֲחַר שִׁנְשֻׁמָּה. אֲחַת הַלְהַשְׁחֵשׁ בִּשְׁפֶן וְאֲחַת לְחִינְטוֹ: הָא אַ עֲבַד עֹבְדָה מְעוּלָה כְּשֹׁהָר כֵּחַן הָדִישׁ כִּיבִי ג', א' לְחִינְק חֲתֵלָה עֹבְדָה מְעוּלָה. וְא' לְחִינְקוֹ אֲחֵר שִׁנְתָּמָנָה. גְּדוּל וְא' הַלְהַשְׁחֵשׁ: שְׁלִימָה לְ עֹבֵד חֲתֵלָה שְׁלִימָה: לְרֹבֹת שְׁלִימָה בְּיָדִי לְשִׁמְרָת רִבְנִי וְיִשְׁלִימָה. שְׁוֹן שְׁחִי יִדּוּת לִשׁ מִצֵּה לִשׁ מִצֵּה לִשׁ מִצֵּה בְּיָדִי אֶחָת הַלְחֵל וְרִיקִיקִי: לְרִבְעִיתָה שֶׁפֶן. לִפְיִי שִׁבְתָּהוּ הִיָּה חֲצִי לֹג שֶׁפֶן חֲצִי חֲתֵלָה לְרִיקִיקִי וְחֲצִי לְרִבּוּכָה וְכִי בְּיָדִי שְׁוֹן רִבּוּכָה דִּי רִבְעִיתָה: יָכוֹל לֵבֵל מִזֶּה שֶׁאֲמֹר רִבּוּכָה אֶתְּמָר: חֲתֵלָה